

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 130850 23 Квлз
Бања Лука, 15.08.2023. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић, др Вељка Икановића, Биљане Томић и Божане Вулић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против осуђеног Д. А., због три кривична дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 2. Кривичног закона Републике Српске и једног кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. у вези са чланом 20. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости који је изјавио бранилац осуђеног, адвокат М.И. из Б. против правоснажних пресуда Основног суда у Бања Луци број 71 0 К 130850 21 К 2 од 20.05.2022. године и Окружног суда у Бања Луци број 71 0 К 130850 22 Кж 3 од 05.09.2022. године, у сједници вијећа одржаној дана 15.08.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се одбија, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бања Луци број 71 0 К 130850 21 К 2 од 20.05.2022. године, оглашен је кривим оптужени Д.А. због три кривична дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 2. Кривичног закона Републике Српске и једног кривичног дјела тешка тјелесна повреда из члана 156. став 1. у вези са чланом 20. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС), па му је примјеном одредаба чланова 32. и 42. став 2. КЗ РС, суд изрекао јединствену казну затвора у трајању од шест (6) година, у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору. Истом пресудом, у складу са одредбом члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број: 51/12, 91/17, 66/18 и 15/21 у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка у износу од 900,00 КМ, док су оштећени Б.И., Р.К., М.Ј. и Г.Б., сходно одредби члана 108. став 3. ЗКП РС, са имовинскоправним захтјевом упућени на парнични поступак.

Пресудом Окружног суда у Бања Луци број 71 0 К 130850 22 Кж 3 од 05.09.2022. године, одбијена је жалба браниоца оптуженог Д.А. и Окружног јавног тужилаштва Бања Лука, те потврђена првостепена пресуда Основног суда у Бања Луци број 71 0 К 130850 21 К 2 од 20.05.2022. године.

Против правоснажне пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је изјавио бранилац осуђеног, адвокат М.И. из Б., због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске уважи Захтјев и преиначи другостепену пресуду тако што ће осуђеном изрећи јединствену затворску казну у краћем трајању, или укине другостепену и првостепену пресуду и предмет врати на ново одлучивање.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС.

Републички јавни тужилац Б.М. је у одговору на Захтјев предложио да се Захтјев одбије као неоснован, у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудом против које је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе. Ограничењима из става 2. искључена је могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку), док је ограничењима из става 3. искључена могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Захтјев браниоца осуђеног у конкретном случају је поднесен по два законска основа, односно због повреде Кривичног закона из члана 312. тачка д) ЗКП РС (како то произлази из образложења Захтјева) и због повреде одредаба кривичног поступка (сугерисањем да је учињена повреда одредбе члана 39. ЗКП РС).

Приговором заснованим на тврдњи да је побијаним пресудама повријеђен Кривични закон, Захтјевом се оспорава правилност одлуке о изреченој казни, што упућује на повреду из члана 312. тачка д) ЗКП РС. Главни аргумент одбране се заснива на тврдњи да је првостепени суд, примјеном одредаба о одмјеравању казне, пропустио да на адекватан начин цијени олакшавајуће околности на страни осуђеног (његову младост, породични статус, држање послјије учињеног кривичног дјела, итд.), чије уважавање би довело до

изрицања затворске казне у краћем трајању. Међутим, повреда Кривичног закона као законски основ за изјављивање овог ванредног правног лијека може постојати само уколико суд одлуком о казни, другој кривичној санкцији или мјери прекорачи овлашћење које има по закону. По оцјени овог суда, првостепени суд се приликом изрицања казне кретао у оквирима законских овлашћења, јер је примјеном релевантних законских одредаба, осуђеном изрекао јединствену казну затвора у трајању од шест година, уважавајући постојање свих како отежавајућих, тако и олакшавајућих околности на страни осуђеног. Како се првостепени суд приликом одмјеравања казне несумњиво кретао у оквиру законских овлашћења, то су наведени приговори Захтјева неосновани.

Неоснован је и приговор Захтјева којим се указује да је у конкретном случају дошло до повреде одредаба кривичног поступка, сугерисањем да је судија извјестилац другостепеног суда учествовала у поступку против осуђеног који се водио пред првостепеним судом прије његовог изручења из Сједињених Америчких Држава, што према мишљењу одбране представља процесну повреду из члана 39. ЗКП РС која се односи на обавезно изузеће судије, те посредно и повреду права на одбрану. По оцјени овог суда, а супротно наводима Захтјева, питање учешћа у поступку судије који се евентуално морао изузети (под условом да је странка поднијела приједлог у том правцу) представља процесну повреду издвојену у посебну законску одредбу члана 311. став 1. тачка б) ЗКП РС, која сходно одредби члана 350. став 1. ЗКП РС, не може бити разматрана у оквиру овог ванредног правног лијека.

С обзиром на наведено, по оцјени овог суда нису почињени пропусти који би указивали да је у конкретном случају повријеђен Кривични закон на штету осуђеног, а ни његово право на одбрану, као што се то неосновано у Захтјеву наводи.

Ради наведеног је одлучено као у изреци ове пресуде тако што је, у смислу одредби члана 355. ЗКП РС, Захтјев браниоца осуђеног одбијен као неоснован.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић